

Toen Jezus eens alleen aan het bidden was en zijn leerlingen bij Hem kwamen, stelde Hij hun de vraag: *“Wie zeggen de mensen dat Ik ben?”* Deze vraag stellen we ons allemaal wel eens. We zijn immers, de een wat meer dan de ander, gevoelig voor wat anderen van ons denken en zeggen. Die vraag komt bij ons meestal voort uit persoonlijke onzekerheid omdat we ons te weinig bewust zijn van onze eigen identiteit.

Daar had Jezus geen last van. Hij stelde weliswaar dezelfde vraag, maar Hij wist heel goed wie Hij was. Jezus was alleen in gebed voordat Hij zijn leerlingen vroeg wie Hij was. In het gebed beleeft Jezus zijn eenheid met zijn hemelse Vader. Vanuit die diepe intimiteit met zijn Vader welt ook zijn bewustzijn op wie Hij in wezen is. Zijn vraag was vooral bedoeld om het geloof van de leerlingen te testen. En, net als tegenwoordig, heersten er ook toentertijd verschillende meningen over wie Jezus was. De een zei dat Hij Johannes de Doper was, een ander Elia, en weer anderen: een van de oude profeten.

Jezus neemt geen genoegen met dit antwoord. Aan wat “ze” zeggen heeft Hij geen boodschap. Neen: wie zeggen jullie dat Ik ben? Hij dwingt zijn leerlingen ertoe bij zichzelf te rade te gaan. En dan komt Petrus, in naam van de andere elf apostelen, met de oudste geloofsbelijdenis omtrent de persoon van Jezus: *“Gij zijt de Gezalfde van God.”* Bij monde van Petrus bevestigen de leerlingen Jezus’ identiteit. Hij is de Messias, de Gezalfde van God: de van Godswege aangezegde en gezonden Bevrijder van zijn volk.

Maar dan neemt het verhaal een onverwachte wending: Jezus verbood hun om dit verder te vertellen. Waarom moesten ze dit stil houden? Waarom mocht niemand die waarheid weten? Ik denk omdat de leerlingen nog onvoldoende begrip hadden van de werkelijke inhoud van deze belijdenis. Van de Messias hadden ze nog een onvolledig beeld. Jezus voert hen daarom verder binnen in het geheim van zijn persoon. *“De Mensenzoon – zo sprak Hij – moet veel lijden en door de oudsten, hogepriesters en schriftgeleerden verworpen worden, maar na ter dood te zijn gebracht zal Hij op de derde dag verrijzen.”*

De Gezalfde van God is tegelijk Zoon van God én Mensenzoon. Hij deelt ons mens-zijn, en dus ook onze sterfelijkheid. Hij is een teken van tegenspraak en zal verworpen worden. Lijden en sterven horen bij zijn zending. Maar zijn heerschappij bestaat erin dat Hij de dood definitief overwint. Ondanks de stellige belijdenis van Petrus vandaag, weten we dat Hij op Goede Vrijdag Jezus verloochende en in de steek liet, net als de andere apostelen. Gods Gezalfde bleek anders dan gedacht. De hele waarheid omtrent Jezus aanvaarden is, met andere woorden, een proces van groeiend inzicht. De leerlingen mogen pas spreken als hun inzicht voldoende gerijpt is; hun beeld van Jezus volledig is; hun geloof doorleefd is; hun eigen leven lijkt op dat van Hem.

Geloven is immers niet louter een voor waar houden van leerstellingen óver de persoon van Jezus. Geloven is vóór alles een relatie aangaan mét de persoon van Jezus. *“Wie mijn volgeling wil zijn – zegt Hij – moet Mij volgen.”* En die navolging is niet een kwestie van het uit je hoofd leren van de Catechismus of het studeren van theologie. Het betekent letterlijk

in de voetsporen van Jezus treden. Meer nog: het vraagt dat je jezelf identificeert met Hem. Of beter gezegd: de navolging bestaat erin dat Jezus steeds meer in ons gaat leven, doordat wij Hem de ruimte geven in ons persoonlijk leven.

Wellicht raakt u nu een beetje het spoor bijster. Immers, wie kan van zichzelf zeggen dat hij Jezus zó volgt? En wie is daar überhaupt toe in staat? Tot ons aller geruststelling sprak Paulus in de tweede lezing een bevrijdend woord: *“De doop heeft u allen met Christus verenigd”* Met andere woorden: het hangt hier niet van óns en van onze inspanningen af. God zelf maakt het ons in principe mogelijk om Jezus te volgen. Wij zijn namelijk reeds met Christus verenigd. Door de doop zijn wij één met Hem geworden. Sterker nog: door de doop zijn wij zelfs kind van God geworden. Christus leeft al in ons. Wij zijn christen. Jezus Christus is onze ware identiteit. Een onvervreembare en onuitwisbare identiteit. U en ik, wij zijn gezalfden van God.

Onze navolging van Jezus bestaat er dus vóór alles in dat deze realiteit: dat wij kind van God zijn, ons steeds meer eigen wordt. Dat is een proces van bewustwording en groeiend inzicht. En de bevoorrechte ‘plaats’ waar dit gebeurt is, net als bij Jezus, het gebed. De profeet Zacharias voorzag dat God een *“geest van welwillendheid en gebed”* zou uitstorten over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem: *“zodat zij zullen opzien naar Hem die zij doorstoken hebben.”* Met andere woorden: de gekruisigde Jezus onthult zijn ware identiteit, als Gezalfde van God, aan hen die Hem in een geest van welwillendheid en gebed beschouwen.

Als de Gezalfde van God dezelfde is als de Gekruisigde van Goede Vrijdag dan geldt ook voor ons dat wij *“veel moeten lijden, verworpen worden en ter dood gebracht.”* Niet dat ons allen direct de marteldood te wachten staat. Wel dat we *“onszelf moeten verloochenen en elke dag opnieuw ons kruis moeten opnemen.”* Voortdurend zijn er in ons dagelijks leven die momenten dat we keuzes moeten maken: kies ik ervoor toe te geven aan mijn ik-zucht of laat ik de belangen van God, van mijn gezin, familie, huisgenoten, collega’s zwaarder wegen? Er doen zich talloze situaties voor waarin je je als christen zou moeten afvragen: wat zou Jezus nu doen? Dit kan betekenen dat we meermaals tegen onze zelfzuchtige neigingen in moeten gaan, door net als Hij ons leven te geven ten bate van anderen. En dat kost moeite; dat kan zelfs echt pijn doen. Maar die pijn, dat kruis, is wel de weg naar de vrijheid.

Het evangelie eindigt daarom ook met een blijde boodschap van opstanding: *“Wie zijn leven wil redden zal het verliezen. Maar wie zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het redden.”* Van nature neigen we ertoe om ons eigen hachje te redden ten koste van anderen. Jezus nodigt ons uit om naar zijn voorbeeld en omwille van Hem ons leven te verliezen: onze ik-zucht los te laten. Dan zullen we pas écht leven. Dan verrijzen ook wij uit de dood van zelfbehoud tot vrije zelfgave. En dan zal ook van ons naar waarheid gezegd worden: jij bent een gezalfde, een kind van God. *“Gij zijt allen kinderen van God door het geloof in Christus Jezus.”* Amen.